

Dr. Nándori Gyula
1927–2005

Dr. Nándori Gyula aranyokleveles vaskohómérnök, a műszaki tudományok kandidátusa, a Miskolci Egyetem emeritus professzora és nyugalmazott tanszékvezető egyetemi tanára, az OMBKE tiszteleti tagja 1927. október 15-én született Budapesten.

Középiskolai tanulmányait is itt végezte, 1947-ben érettségizett a Piarista Gimnáziumban. 1947–51 között Sopronban, a Miskolci Egyetem elődintézményében egyetemi hallgató. Jeles minősítésű vaskohómérnöki oklevelét 1951. szeptember 22-én kapta kézhez.

Ezt követően a „MÁVAG” Mozdony- és Gépgyár budapesti vasöntődjében üzemvezető-helyettesi beosztásban dolgozott 1954-ig. 1954–57-ig a Magyar Tudományos Akadémia ösztöndíjas aspiránsa, kijelölt munkahelye a Vasipari Kutató Intézet Öntődei Osztálya. 1959-ben sikeresen megvédte kandidátusi disszertációját, és megkapta a műszaki tudományok kandidátusa, 1960-ban pedig az egyetemi doktori címet.

1957–63-ig a Vasipari Kutató Intézet tudományos munkatársa, közben 1959–61 között meghívott félállású adjunktusként a „Vas-, acél- és fémöntés” című tárgy előadója az NME Kohómérnöki Kar Vaskohászati Tanszékén.

1961–63 között állami kiküldetésben vendégprofesszorként tanított az Egyiptomi Arab Köztársaságban Kairóban, illetve Shabin El Kom magyar elődök alapította műszaki főiskoláján. Előadásait angol nyelven tartotta.

1963-tól ismét Miskolcon oktatta az öntészeti tárgyakat. Egyetemi docensi kinevezést kapott, és megbízták a szakosított képzésben az öntőágazat tananyagának elkészítésével, előadásai-

nak megtartásával és jegyzeteinek megírásával.

Aktív közreműködésével 1965. január 1-jén megalakult az NME Kohómérnöki Karán belül az önálló Öntészeti Tanszék, ezt előbb egyetemi docensként, majd 1968-tól egyetemi tanárként vezette 1990-ig. Közben a Kohómérnöki Kar dékáni tisztét is betöltötte 1970–73 között. Tanszékvezető egyetemi tanárként 62 éves korában önként vonult nyugdíjba.

Mint az öntészet professzora, 1970-től nyugdíjazásáig elnöke volt a Kohómérnöki Kar Állami Vizsgáztató Bizottságának, és hasonló feladatot látott el Dunaújvárosban az NME KFFK metallurgiai szakának öntő ágazatán is. 1980-tól több cikluson keresztül tagja volt az MTA Gépész-Kohász Szakbizottságának.

Szakmaszeretetének és ügybuzgalmának köszönhetően 1968–90 között 377 fő szerzett kohómérnöki oklevelet az öntőágazatos képzésben. Ez idő alatt nagyszámú tudományos diákköri dolgozat is készült, részben munkatársai közreműködésével, ezek jelentős részét hazai és külföldi konferenciákon ismertették a hallgatók.

Kiterjedt tudományos munkássága eredményeként mintegy 160 közleményt jelentetett meg hazai és külföldi szakfolyóiratokban. Szerzője több egyetemi jegyzetnek, társszerzője, lektora számos hazai öntészeti szakkönyvnek. Az öntészeti világkongresszusokon nyolc alkalommal tartott előadást, képviselte a hazai oktatást és kutatást. Számos további előadás fűződik nevéhez egyéb szakmai rendezvényeken is.

Szakmai tudományos felügyeletével és támogatásával, tanítványai közül 6 fő kandidátusi tudományos fokozatot, 16 fő egyetemi doktori címet szerzett.

Széles körű nemzetközi kapcsolatokkal rendelkezett. Kiemelkedő eredményeket ért el a német, osztrák, lengyel, szlovák, cseh, jugoszláv, orosz oktatási és tudományos együttműködés és kölcsönös publikációs tevékenység területén. Tagja volt a Német Öntők Szövetségének (Verein Deutscher Giessereifachleute) és a Német Anyagtudományi Egyesületnek (Deutsche Gesellschaft für Materialkunde).

Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek 1950-től volt tagja, egyik alapítója volt az öntődei szakosztálynak. Több egyesületi tisztséget is betöltött: 1954–58 között az öntődei szakosztály megbízott titkára, és az 1959-ben szervezett I. magyar öntőnapok egyik fő szervezője volt. Több cikluson keresztül tagja volt az öntészeti szakosztály vezetőségének és a BKL Kohászat szerkesztőbizottságának. 1976–81 között az egyetemi osztály elnöke, 1981–86 között az egyesület alelnöki tisztét töltötte be.

Tanácsaival és közreműködésével, központi és vállalati kutatási-fejlesztési feladatok kidolgozásával általánosan elismert eredményeket ért el a hazai öntőiparban, többek között a Rába-MAN-motorok hazai gyártásának megvalósításában, a villamos olvasztás elterjesztésében, az öntöttvas kristályosodási folyamatainak vizsgálatában, az öntődei metallurgia fejlesztésében és több más területen.

Nyugdíjazása után is állandó kapcsolatban maradt a tanszékkel, fakultatív tárgyakat oktatott és a doktoranduszoknak tartott előadásokat, ápolta a hazai és külföldi szakmai kapcsolatokat.

Egyetemi tanulmányaitól kezdve élete összekapcsolódott az öntészet tudományának és gyakorlatának oktatásával, kutatásával és fejlesztésével. Kiemelkedő és példamutató szakmai és egyesületi tevékenységért számos kitüntetésben és elismerésben részesült.

Birtokosa volt az egyesület *Mikovinyi Sámuel-* (1969), *Kerpely Antal-* (1981) és *Péché Antal-* emlékérmének (1988), valamint az OMBKE centenáriumi emlékérmének (1992). 40 és 50 éves egyesületi tagságáért 1990-ben és 2000-ben átvehette a *Sóltz Vilmos-* emlékérmét. 1997-ben az OMBKE közgyűlése tiszteleti taggá választotta.

Oktatási tevékenységéért 2000. szeptember 29-én az egyetem professor emeritusa lett, szakmai munkájáért a Magyar Öntészeti Szövetségtől 2002-ben Életmű-díjat kapott.

A magyar öntőmérnökök társadalmában mindig szeretettel és tisztelettel emlegetett professzorunk rövid betegeskedés után 2005. január 14-én hunyt el.

Temetése 2005. január 28-án volt a soproni evangélikus temetőben.

Búcsú dr. Nándori Gyula professzortól

2005. január közepén ismerősei és tanítványai, a magyar öntőtársadalom tagjai szomorú szívvel értesültek arról, hogy szeretetett és tisztelt professzoruk, sokunk atyai barátja rövid szenvedés után 2005. január 14-én eltávozott körünkből.

1. kép: Búcsúzik az Öntészeti Szakosztály

Temetésére 2005. január 28-án került sor a soproni evangélikus temetőben. A család tagjai és az ismerősök, barátok, tanítványok, tisztelők által körülvett ravatalánál az OMBKE Öntészeti Szakosztálya, a Magyar Öntészeti Szövetség, a Miskolci Egyetem hallgatói és oktatói álltak díszőrséget. A gyászszertartás résztvevői között volt a német öntők képviselőjében *Prof. Dr.-Ing. R. Döpp*, az osztrák öntők képviselőjében *Dipl. Ing. E. Nechtelberger*.

Az egyházi búcsúztatást követően *dr. Tóth Levente*, a Metallurgiai és Öntészeti Tanszék szakcsoportvezetője ismertette Nándori professzor életútját. Búcsúztatóját ezzel fejezte be:

„Az életműnek ez a rövid kivonata nem szól az emberről, a nehéz gyermekkorról, a háborús időkről, a 40-es és 50-es évek nehézségeiről, a rengeteg munkáról és küzdelemről, amely szükséges volt ahhoz, hogy saját erejéből váljon azzá, aki lett, amilyennek mi megismertük. Nem szól arról, hogy mi mindent kellett elvégeznie és teljesítenie ahhoz, hogy vezetésével nemzetközileg és itthon is elismert, jól működő tudományos műhely, öntészeti iskola jöjjön létre. Nem szól a jóindulatú vezetőről, tanszékvezetőről és dékánról, aki mindig igyekezett leszerelni a konf-

liktusgerjesztőket, és segítette beosztottjai előmenetelét. Nem szól a professzoráról, aki hallgatóit, munkatársait hazai és külföldi tanulmányutakra vitte, végigjárta velük fél Európa öntődéit. Aki alkalomadtán fehér asztal mellett tanulságos történetekkel gazdagította őket; kedvenc, ébenfából készült „f szopráninó” blockflötéjén játszott nekik, nevelte őket a szakma szeretetére és életbölcsségre. Ezekre az alkalmakra még sokáig fogunk emlékezni. Nélküle szürkébbek lesznek rendezvényeink, szegényebb a szakma, a világ.

A szív megszünt dobogni, a furulyaszó végleg elhallgatott.

Kedves Profeszor Úr, Gyula bátyánk! Kívánunk neked utolsó jó szerencsét!”

Ezután *dr. Sándor József*, a Magyar Öntészeti Szövetség elnöke mondott búcsúztatót a szakma és az egyesület nevében. Megható szavakkal, néha könnyeivel küszködve elevenítette fel Nándori professzor alakját. Arról az emberről beszélt, aki egy volt közülünk, akire mégis felnéztünk, akit tiszteltünk tudásáért, a szakma iránti elkötelezettségéért, a fiatalok nevelése iránti buzgalmaért.

A beszédek után hamvait a sírhoz kísértük. Felvételtől hangzott fel az utolsó furulyaszó, amit tőle hallhattunk, miközben sírján elhelyeztük a magunkkal hozott virágokat. A temetői szertartás után a résztvevők átvonultak az Erdészeti Múzeumba, ahol az elhunyt *dr. Nándori Gyula*, alias Pikulás emlékére az Öntészeti Szakosztály szervezésében gyászszakestélyt tartottunk.

A ceremóniát elnökként *dr. Sohajda*

József, a szakosztály elnöke vezette. *Dr. Takács Nándor* cantus praeseként intonálta az ilyenkor illendő énekeket.

Komoly poharat kedves tanítványa, *dr. Bakó Károly* mondott. Felidézte az együtt töltött éveket, a sok közös rendezvényt. Végül így szólt:

„Tudd: sokan vagyunk itt, akik szakmai haladásukat, elért eredményeiket Tőled eredeztetik. De nem a ketőnk kapcsolata az, ami halállalod megszakadt, hanem az, amit életművedként is megfogalmazunk: az emberek, különösen a fiatalok felé áradó szereteted. Van-e, lesz-e köztünk vagy az utánunk következők között valaki, aki átveszi azt, amit megfogalmazni nehéz, szavakban kifejezni lehetetlen: a törődést azokkal, akik megelőlegezték nekünk a világot és utódainkkal, akik továbbviszik azt. Nem felejtünk el. Sopronban járva, mindig hozunk egy szál virágot a sírodra. Isten veled Gyula bátyám! Jó szerencséd!”

Ezután Döpp professzor néhány magával hozott dokumentum ismertetésével és felmutatásával emlékezett arra a sok évtizedes élő kapcsolatra, amely Nándori professzor és a német öntőtársadalom között kialakult.

2. kép: Dr. Nándori Gyula temetése

Sörrel töltött korsóinkat emlékére ürítettük, majd elindult a szalamander, amelynek végén – a régi selmeci diákszokás szerint – csak az összetört korsó gyászszalaggal díszített füle maradt emlékül kezünkben.

A szakestély végén oldott beszélgetésben idéztük fel néhai professzorunk alakját.

(*Dr. Lengyel Károly*)

Lantos István 1937–2005

Egy küzdelmes, de sikerekben gazdag életút zárult le 2005. február 5-én, amikor *Lantos István* barátom fáradt szíve megszűnt dobogni.

Az 1993-ban bekövetkezett súlyos szívinfarktus után tisztában volt azzal, hogy nem fog sokáig élni. Már évekkkel ezelőtt megkért arra, hogy mint volt tanára és barátja búcsúztassam el őt, ha eltávozik közülünk. 12 éven át küzdött életéért. Sokszor volt – szinte beltágként – a szívklubján és a balatonfüredi szívszanatóriumban.

Ugyanilyen küzdelmes volt ifjúsága is. A Békés megyei Magyarbányhegyesen született 1937. április 29-én. Már gyermekkorában elvesztette édesapját: ő a II. világháborúban halt hősi halált. Szegénységben megélt küzdelmes élete még tovább romlott, amikor édesanyja fiatalon, 36 éves korában elhunyt, és így *Lantos István* teljesen árván maradt. Elemi tanulmányait szülőfalujában és Békéscsabán folytatta, majd a váci Öntő Szakmunkásképző Intézetben 1955-ben öntőszakmunkás képesítést szerzett. Rögtön beiratkozott az ország elsőnek megszervezett öntőipari technikumába, ahol szorgalmának és tehetségének megfelelően kitűnő minősítéssel technikus oklevelet kapott. Ennek birtokában később beiratkozott a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemre, itt avatták 1965-ben vas- és fémkohómérnöké. De tisztában volt azzal, hogy nyelvismeret nélkül nem lehet boldogulni, ezért abszolválta az állami német nyelvvizsgát.

Összesen 13 évig dolgozott üzemben: kezdetben vasöntő szakmunkásként a Motoröntvénygyárban, majd acélöntőként a Ganz-MÁVAG-ban. Az utóbbi helyen hamarosan üzemtechnikus, üzemmérnök, végül az acélöntöde

műszaki vezetője lett. Mindeközben szerezte meg kohómérnöki oklevelét. Ezután a Kohászati Gyárépítő Vállalat tervező irodájában vas-, acél- és temperöntődék, valamint elektroacélművek tervezésével foglalkozott 4 éven át. Szépen haladt a ranglétrán, mert a tervezőből gyorsan főtervező, majd 5 éven át osztályvezető lett. E beosztásában ipari kemencék fejlesztése és a tervezői munka szervezése volt a feladata. Innen már alapos üzemi és tervezői gyakorlattal a Kohó- és Gépipari Tervező Vállalathoz került, ahol eleinte hasonló volt a tevékenysége, ami később generáltervezésre, a tervezés szakmai irányítására, szaktanácsadásra, távlati tervek készítésére, a kohászattal kapcsolatos anyag- és energiafelhasználás prognosztizálására, csökkentésére bővült. Itt főtervezői és főmunkatársi beosztásban 9 évet töltött. Utolsó munkahelye a Metalloglobus Vállalat volt, ahol osztályvezetői beosztásban a nagy kopásállóságú öntött alkatrészek öntéstechnológiájának fejlesztését irányította, a gyártóüzemmel karöltve. Megszervezte az acélszemcsés tisztítógépek tipizált szórófejeinek gyártását és értékesítését. Innen kellett rokkantnyugdíjba mennie 1995-ben. Ha azonban egészsége megengedte, nyugdíjasként is dolgozott, hiszen 1970-től folyamatosan szakértői jogosítványa volt a „vas- és acélöntvénygyártás” szakterületen. Elsősorban vasolvasztó (kupoló) kemencék energetikai és környezetszennyezési problémáival foglalkozott. Az előzőekben ismertetett munkásságát elsősorban a BKL Öntöde hasábjain publikálta, itt több dolgozatát nívódíjjal jutalmazták. Szakcikkei jelentek meg jugoszláv, osztrák és NDK-beli szaklapokban is. Készített díjazott pályamunkát, szemle- és UNIDO-tanulmányt is. Két könyvnek volt társszerzője.

Vonzotta az aktív közösségi munka, ezt elsősorban egyesületünkben fejtette ki, melynek 1960 óta volt tagja. Kezdetben a vaskohászati, majd az öntészeti szakosztályban dolgozott. A fiatal öntőmunkások számára 1972–73-ban szervezett „Ki, minek mestere” országos vetélkedő szakmai irányítója volt egy munkabizottság élén. A verseny

egy fázisait és döntőjét a televízió is közvetítette. A szakmai tudományt elősegítő munkássága a szótárbizottság vezetésében csúcspontot ért el. E munka eredménye a négynyelvű Öntészeti Műszaki Értelmező Szótár megjelentetése az Akadémiai Kiadónál. Ez felkeltette a vas- és fémkohászati szakosztályok érdeklődését is, így tapasztalatai alapján társszerzője és társszerkesztője lett a Vaskohászati, majd a Fémkohászati Műszaki Értelmező Szótáraknak is. Mindez sokéves munkát igényelt. Alapító titkára volt a KGYV helyi szervezetének. Éveken át tagja volt az öntészeti szakosztály- és alapszabály-bizottságának, valamint a szakosztály vezetőségének. Egy ideig a környezetvédelmi bizottságot is irányította. Egyesületi tevékenységét csak egészségének fokozott romlásakor függesztette fel. A szorgalom és pedantéria példaképévé vált. Gazdasági és műszaki tevékenységéért négyszer kapott Kiváló Dolgozó, kétszer a Kohászati Kiváló Dolgozója elismerést. Egyesületünk is méltányolta munkásságát: 1989-ben *Pécs Antal*-, 2002-ben *Debreczeni Márton*-emlékéremmel. Az egyesülethez való 40 éves hűségéért *Sóltz Vilmos*-emlékéremmel jutalmazták, míg végül 2001-ben elnyerte a legnagyobb egyesületi kitüntetést, a tiszteleti tagságot.

Szólni kell művészeti tevékenységéről is. Már fiatal korában felismerte rajztehetségét, de ennek kibontakoztatására csak nyugdíjas korában jutott ideje. Beiratkozott a Vasas Szakszervezet égisze alatt működő, *Buna Konstantin* festőművész által vezetett *Kondor Béla* Képzőművészeti Körbe. Részt vett ennek festőtáborain, országos pályázatokon. Mintegy 100 csoportos és több egyéni kiállításon szerepelt. Három országos díjat nyert el. Egyesületünkben is volt kiállítása. Emlékét megőrzi az Öntödei Múzeumban látható két, selmebányai témájú olajfestménye, hála a *dr. Vörös* család szponzorálásának.

Az egész kohászati szakma nevében kívánok örök nyugodalmat és utolsó

Jó szerencsét!

(*Dr. Pálissy Lajos*)

Buda Ernő 1921–2005

Családjában öt generáción keresztül mindig éltek olyan bányászok, akik a felvidéki bányavárosokban (Lőcse, Besztercebánya, Zólyom) tevékenykedtek: nagyapja bányamérnöki oklevelének megszerzése után az erdélyi Resicabányán dolgozott, édesapja irodafőnöki munkakörben dolgozott Brennbérbányán. Itt született meg a család Ernő nevű fia 1921. június 23-án. Brennbérbányán kezdte meg elemi iskolai tanulmányait. 1931-ben a soproni reálgimnáziumban, majd az Evangélikus Líceumban tanult. Sopron társadalmi és kultúrélete, zenei gazdagsága hamar megérintette a minden iránt érdeklődő ifjút. Fiatal cserkészként nyelvtudásának csiszolása céljából bejárta Európát, regős cserkészként népdalokat gyűjtött és énekelt, több külföldi cserkész táborozáson vett részt.

Gyakorlati idejét Brennbérbányán, majd a Magyarországhoz 1940-ben visszakerülő erdélyi területeken, később a „MAORT-üzemek a magyar kincstár használatában” nevű cég pusztaszentlászlói üzemében töltötte.

1943-ban kapta meg bányamérnöki oklevelét. Szakmai pályafutását fűrőmérnökként kezdte Nagykanizsán. Fél éves gyakorlata során megismerte a fűrős élet minden nehézségét és örömét. 1944-ben a MAORT nagykanizsai műszaki igazgatója vette maga mellé műszaki titkárnak, e munkakörben nagyon jól tudta hasznosítani nyelvtudását. 1944 végén erős német katonai nyomás hatására a vállalat megkezdte értékes berendezéseinek és embereinek a Német Birodalomba való kimenekítését. *Buda Ernőt* megbízták a MAORT kitelepítési eszköztár zárgondnoki feladatainak ellátásával. A MAORT-vagyon jelentős részét a bajorországi Fürsteneckbe menekítette. Komoly nehézségek, kemény megpróbáltatások

árán – részben baráti kapcsolatainak is köszönhetően – sikerült a MAORT-vagyon jó részét egyben tartania és megmentenie. 1948-ban kísérte Magyarországra a berendezéseket, ekkor – mint megbízhatatlan nyugati kém – letartóztatták és a komáromi börtönbe zárták, ahonnan főnökei hosszadalmas közbenjárására engedték csak szabadon. Ezt követően Lovásziiban kútjavítási területen dolgozott. Szakmai felkészültségét és pozitív emberi tulajdonságait egyre jobban elismerték. Tanított a fiatal népi demokrácia vezető elitjét kiképző Vörösakadémián (ahová tanszékvezetőnek is kinevezték) és Nagykanizsán az olajmérnök-átképző egyetemi tagozaton, ahol számos új barátot, tisztelőt szerzett.

1952-ben került Nagylengyelbe, itt fűrőmérnökként a hatalmas kőolajmező kútjainak kiképzésén kívül, a felszíni létesítmények tervezésében és kivitelezésében is közreműködött. Munkáját nagy lelkesedéssel végezte, ahogy később leírta: „eltöltött a munka eredményességének örömmámora”.

1954-ben Mezőkeresztesre helyezték át, feladata a keleti-MASZOLAJ fűrészi munkáinak irányítása, a dunántúli munkamódszerek bevezetése volt. Munkálkodása idején kezdődött meg az alföldi olajipari infrastruktúra kiépítése, a mai alföldi olajipar szervezeti kialakítása.

1956-ban, a forradalom idején üzemanyag-ellátási, munkásszállítási nehézségek és biztonságtechnikai okok miatt leállította a fűrőberendezéseket, hogy elejét vegye a nagyobb műszaki baleseteknek, katasztrófáknak. Az októberi időszak utáni új vezetőség azonban ezt szabatáznak minősítette, s ezért 1957 februárjában több dunántúli munkatársával együtt letartóztatták. 1957 márciusában statáriális bíróság elé állították, és kötéltálati halált kértek rá. A nehéz időszakban a fizikai és lelki megpróbáltatások elviseléséhez ártatlanságának tudata adott neki erőt. Annak ellenére, hogy az 1958. januári elsőfokú tárgyaláson az ellene felhozott vádak nem bizonyultak megalapozottnak, az akkori politikai felfogás mégis „ellenforradalmárnak” minősítette: bűnhődnie kellett, újra letartóztatták, majd internálták, kiszabadulása után rendőri felügyelet alá helyez-

ték. Kijelölt kényszerlakhelyén, Cellődömölkön csak nagy nehezen tudott munkát találni. Később Lovászi lett az új kényszerlakóhelye, ahol 1959-ben végre visszakerült a szakmába. Az akkor alakuló rétegrepezítő munkacsoport irányításával bízták meg, s itt kamatoztathatta a modern rétegrepezési eljárásokról, többek között a rétegrepezítés technikájáról a börtönben önképző módon tanult ismereteit.

1964-ben az Elnöki Tanács Elnöke egyéni kegyelemben részesítette (a teljes rehabilitálása a rendszerváltáskor történt meg). Ez évben került Nagykanizsára az OKGT Dunántúli Kőolajfűrészi Üzemhez, itt operatív termelésirányítási, kitérésmelegelőzési és biztonságtechnikai feladatok irányításával bízták meg.

Neve országosan – és határainkon túl is – az olaj- és gázkutak kitérésének elhárítása terén végzett munkájával vált közismertté. Műszaki tevékenysége legfontosabb területének a kitérésvédelmi és elhárítási feladatkört tekintette. Ő szervezte meg a magyar kitéréselhárítási mentőcsapatot, korszerű munkamódszereket és eszközöket dolgozott ki, gyakorlatokat vezényelt le. Számos hazai kitérés elfojtásában működött közre, ezek közül a legemlékezetesebb a nagy zsanaai gáz-kitérés. Számos külföldi kitéréshez hívták szakértőnek, mindenütt hatalmas tekintélyt vívott ki magának és a magyar olajiparnak.

Kiemelkedő szerepe volt a gyakorlati szakmai oktatásban: meghívott egyetemi docensként oktatott a Freibergi Bányászati Akadémia Mélyfűrészi Tanszékén, előadásokat tartott a Miskolci Egyetem posztgraduális tanfolyamain, a kőolaj-bányászati technikum, szakiskolai és vállalati továbbképzéseken. Előadásait mindenütt kiemelt figyelem és kirobbanó siker övezte. Hallgatói rajongással szerették: amikor tudták, hogy ő lesz az előadó, megteltek a termek. A fiatalok ismeretanyagának bővítését mindig fontosnak tartotta. Még az elmúlt években is nagy lelkesedéssel kapcsolódott be a fiatal olajipari szakemberek beilleszkedési programjába, remélve, hogy az első olajipari benyomásokkal felvértezve, ők is majd szakmájukat szerető, a hagyományokat tisztelő szakemberekké válnak. Szakmai tanulmányutakat

szervezett (többek között Erdélybe, a Felvidékre), dolgozott az NDK-ban, Lengyelországban, Romániában, a Szovjetunióban, az USA-ban, Algériában, Jugoszláviában és még sok más országban. Mindig hihetetlen precizitással dolgozta fel és tette közzé szerzett tapasztalatait. Nevét számos, ma is figyelemreméltó szakcikk, oktatókönyv, tanfolyami tananyag jegyzi. Angol, francia, német szakfordítóként szinte megszámlálhatatlan témában végzett fordítást. Tolmácsolása lenyűgözte külföldi partnereit, akiket meglepett, hogy több német nyelvjárásban tudott beszélni, de bírta az angol és a francia nyelvet is, és képes volt hosszú latin nyelvű szövegeket citálva, színesíteni a beszélgetést, és partnerei gondolatait meglepően érdekes szakmai részletekkel kiegészíteni.

1984-ben egészségügyi okok miatt, a Kőolaj és Földgázbányászati Vállalattól ment nyugdíjba. Nyugdíjba vonulása után újra kiteljesedett élete. Fordított, jegyzeteket készített, szaktolmácsolást vállalt, oktatott, ahogy ő mondta „nyüzsgött”. Szakmáján kívüli témában hívták meg előadónak: kiscserkészeknek, kertbarátoknak, nyugdíjasoknak, öregdiákoknak beszélt – mindenki számára érthetően – az olajbányásatról és kedvenc témájáról, a kitérésekről. De más témáról is tudott – akár felkészülés nélkül is – beszélni úgy, hogy aki őt hallotta, felejthetetlen emlékekkel lett gazdagabb.

Minden érdekelte, rendkívül fogékony volt az újdonságok iránt, rendszeresen vett részt különféle civil rendezvényeken, büszkén viselve bányászegyenruháját is. Ott láttuk a nagykanizsai trianoni emlékmű újraavatásánál, a háborús hősök emlékkövénel, de nagy érdeklődéssel tanulmányozta a kiskanizsai egyház- és helytörténeti kiállítást is.

Szakmáját rajongásig szerette, bízott abban, hogy az olajmezők sohasem halnak meg. De mindig felhívta a figyelmet arra is: a mai olajos generáció felelőssége, hogy ezért tennie, dolgoznia kell. Különösen fontosnak tartotta a műszaki emlékek gyűjtését, az írásos anyagok megőrzését is. Példát mutatva adta át hatalmas életművének rendezett, katalogizált dokumentumait, benne csaknem tízezer fényképet, dia-

pozítívot a Magyar Olajipari Múzeumnak. Végrendekezése szerint a még át nem adott hatalmas, általa nagy gondal rendezett hagyaték is a múzeumé lesz. Szoros volt a kapcsolata a soproni Központi Bányászati Múzeummal is. Számos múzeumi kiadvány összeállításában működött közre.

Közösségi ember volt. Sikereit mindig annak a kollektívának tulajdonította, amellyel együtt dolgozott. 1943 óta tagja, 1997 óta „tisztelési tagja” az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek. Az Egyesületben végzett munkájáért *Péché Antal-, Zsigmondy Vilmos-, Sólty Vilmos-emlék*éremmel, *Szent Borbála*-éremmel tüntették ki. Az egyesületi rendezvényeknek élete végéig állandó résztvevője volt. A bányászok hagyományos rendezvényein, a szakestélyeken – sörfogyasztás nélkül is, hiszen alkoholt életében soha meg nem ivott – felszabaldultan nótázott, a komoly-pohárként, korsóavatóként elmondott bölcs és tanító szavait mindig öröm volt hallgatni. Kitűnő előadókészségének, magyaros, szép beszédének is köszönhetően az elmúlt másfél évtizedben szakmája iránti végtelen elkötelezettséggel működött közre számos olajipari témájú rádióműsor és film vagy riport készítésében.

Élete alkonyán is aktív, fáradhatatlan volt. Teljes szellemi frissességgel, legendásan példás udvariassággal szervezett, dolgozott. 2002-ben megalakította a Kanizsai Olajos Szeniorok Hagyományápoló Körét. Kezdeményezésére kezdtek meg kollégái személyes szakmai visszaemlékezéseik elkészítését. Jó példát mutatva, elsőnek adta közre élettörténetének leírását, ebben felidézve életének örömteli és nehéz korszakait.

Szakmai munkájának elismerését jelzik kitüntetései: számos szakmai kitüntetésen kívül megkapta a MUNKA ÉRDEMREND arany fokozata, az *EÖTVÖS LORÁND*-díj, a MAGYAR OLAJIPARÉRT kitüntetés arany fokozata elismeréseket. Szűkebb pátriájában szerették, és elismerték emberi nagyságát, szakmai tevékenységét: Nagykanizsa megyei jogú város és Zala megye is díszpolgárává fogadta, megkapta a „Nagykanizsa megyei jogú városért” PRO URBE-díjat. Nagy

örömmel vette át 2003-ban, Sopronban gyémántoklevelét. Amikor megkérdezték, hogy elégedett ember-e, azt válaszolta, hogy „egy mérnök sohasem lehet elégedett az eredményekkel, minden sikert egy következő eredmény lépcsőfokának kell tekinteni”. Tele volt tervekkel, naptárjában sorakoztak az előjegyzett dátumok, a sok meghívásnak már nem tudott eleget tenni.

Boldog és megelégedett ember volt, aki büszke volt magyarságára, hazájára, családjára, befogadó lakóvárosára, ahol szerették, ápoló családtagjai körbevérték, gondozták.

Tudta, hogy hamarosan el kell mennie. Készült is a nagy útra, összerendezte dolgait, barátainak, családtagjainak egy-egy személyesen dedikált könyvet, videoszalagot adott emlékül.

Utolsó éveiben még körbejárta élete nevezetesebb helyszíneit. Elment Lúpenyba, megnézni a régi bányavidéket, Selmecen elbúcsúzott – 60 éve végzett évfolyamtársaival együtt – az ősi alma matertől, fejet hajtott Brennerbányán ősei és a bányász hősi halottak sírjánál. Leült a „lengyel templomnak” abba a padosorába, ahol gyerekként édesanyjával együtt foglalt helyet. Megpihent a soproni evangélikus templomban, sétált a Várkerületen, meglátogatta professzorai, barátai sírját, elbúcsúzott a kanizsai olajos lakótelep bőszeszakállas fától. Szenior barátainak megadta a sors, hogy nem sokkal halála előtt még végigjárhatták vele a budafai olajmezőt, az olajipar bölcsőjét, hallhattuk bölcs visszaemlékező szavait. Felejthetetlen emlékün, hogy együtt énekelhettük el vele a bányász-himnuszt a magyar kőolajbányászat budafai emlékkövénel. Jó volt vele lenni.

Úgy ment el, ahogy élt. Csendben és a rá jellemző bölcs nyugalommal, kiegyezve a világgal halt meg 2005. február 8-án Nagykanizsán, otthonában.

2005. február 16-án az ősi bányász klopacska hangjaira kísértük el végső nyughelyére, édesapja – *Breuer György* hírneves ornitológus – és Ernő fia mellé.

A bányásztársadalom a selmeci hagyományoknak megfelelően gyászszakestélyen emlékezett meg róla, itt mondtunk alias Bocs-nak, barátunknak, tanítómesterünknek, példaképünknek utolsó Jó szerencsét!

(Udvardi Géza)